

TORNAI JÓZSEF

Akartál engem áldozatnak

*Zuhanjon rám az iszonyat,
kezedbe adom magamat,
istenem, istenem!*

*Te voltál jó és gonosz hozzám,
csókokkal széttépő oroszlán:
förtellem, förtellem.*

*Akartál engem áldozatnak,
mióta korbácsos napom vagy,
éjszakám, éjszakám!*

*Fogadd el húsom rettegését,
te legpuhább testvéri mélység:
kő-magány, kő-magány.*

Az „örült hülye” alliterációi

*Ágyékod árnyéka
reggeli rétemen,
lelked legelészve
lépked a lépemen.*

*Éveim élesztik
ázott madár ágyad,
körözve keresem
négylevelű szádat.*

*Istenem igézett
szívedből száz szirmot,
kőt hűvös habotád
keblemre két kígyót.*

*Követem kezedet
három havas hágón,
pütkösdi patakban
csiklódat csodálom.*

*Hüvelyed hajlítom
nyelvedet nyüstölve,
ajkad aranyozva,
szépséged szürcsölve.*

*Nyerítek nyakadon,
szemedből szót szülök,
térded terítem, én,
köldöködön kölyök.*

*Hangodon hintázva,
fejed formázhatom,
combod közt cicegve
csípőd csokolom.*

*Cicid cigarettám,
vágjad vadvirágom,
füled finomabb fánk,
mint a szőr macskámon.*

*Hajnal harangjára
énemig érkezel,
kéményed kedvéből
füstömre füst felel.*

*Arcod ajnározza
tetovált tenyerem,
hónaljád horhosán
tulipánfa terem.*

*Százszoros szomjaddal
vidítod vesszőmet,
sikoltozol, hogyha
végigúszom völgyed.*

*Éjfél édenkertjén
időd ide-lobban,
muzsikál a múltad
termékeny titkodban.*

*Emel ettől erőm
bőröd bálványozni,
kanca-királynőmet
dicsérve dadogni.*

A nyár lomb-palástjában

*A nyár lomb-palástjában,
te vagy a kék virágban,
a körbe-zárult kertben
te vagy a gyíkfejekben.*

*A nyári zöld-homályban,
párás levél-szoknyában
emelkedik a tenger,
tenger? micsoda tenger?
Partra hajít, halott vagy,
a fák lábad benőtték,
a derekad benőtték,
vállalddal elforognak.*

*A nyár zöld-rohamában,
a zölddé-olvadásban
világ-önkívületben,
te vagy az Ismeretlen.*

